Na studenty umělecký školy jsem se těšil. Tušil jsem, že o matiku projevovat dvakrát velkej zájem nebudou, ale určitě se ocitnu v pestrý směsici pohodářů. U některejch to bylo patrný jaksi prvoplánově, třeba z toho, že vyrejvali čírama brázdy do stropu, kdežto s méně zjevnejma případama se určitě v pravej čas potkám u panáka a zavedem nějaký interesantní hovory.

Jednoho dopoledne koukám, že brejlounek ve třetí lavici ve třídě scénografů má na tričku placku Swingový divize. „Ale ale," povídám, „to byste snad ani neměl… A vůbec, copak je s Divizí nového?" Stydlivej brejlounek jen lehce zčervenal a zamumlal: „Ale celkem nic…" „Celkem prej vole nic," zachechtal se posupně z opačnýho konce učebny pořez v kožený bundě, „tvuj fotr asi na rozdíl vod mýho nemusel skákat z vokna a prchat před fízlama přes dvorky, co?" Radši jsem nenásilně svedl řeč na vektorovou algebru. Toho pána nejspíš chytili, a co když ho zkonfrontovali s výpovědí jistýho Pilsteina, kterej žaloval, že cena encyklopedie byla poněkud vysoká? No to se podívejme, není to nakonec ten samý Pilstein, který učí mého syna?

Proces ještě ani nezačal a helemese, co taky jinýho se dalo čekat – o slovo se horempádem přihlásila narychlo ustavená Dělnicko-rolnická swingová společnost, která bude opravdově naplňovat oprávněné potřeby našeho swingového lidu, a né jako takzvaná Swingová divize uspokojující úchylky hrstky elitářů. Nová parta se ihned chopila příležitosti a uspořádala Národní festival ve hře na swingový vozembouch, jenž byl ukazován v televizi jako důkaz svobody v naší zemi. „Chudáci hráči na swingovej vozembouch," podotkl hodnej mánička na Klamovce, „ti přece za nic nemůžou. Zahrát nechť si může každej." Přesně tak, myslel jsem si sedě v koutě. Do nich se navážet nebudu. Kdepak, o tom to neni, je to o tom, jak to všechno dobře funguje. Jakmile někoho odkrouhnou, ihned se dychtivě přihlásí do uvolněnejch funkcí padesát jinejch, kteří budou mnohem lépe plnit úkoly Politbyra.

Stejně tak tomu bylo s Harmonií. Vim, o čem mluvim, taky jsem se zapojil. Nehodlám svou roli nikterak přikrašlovat, ale jednu věc je nutno rozlišit: první rok až dva poté, co rozehnali redaktory, kteří podrejvali socialismus kritizováním alb státního zpěváka Goťáka, jízlivejma odsudkama zpěváckejch pokusů Goťákova podržtašky Ládi, pochvalnejma zmínkama o primátorovi americký apokalypsy, propagací fúze a podobnou subverzí, tak v tý době se mohly dát najmout do redakce jedině kurvy velkýho kalibru. Jako třeba Ždanovský. Řekněme si to na rovinu, slovy jistýho XY (*disclaimer*) – takovýho zmrda aby pohledal. Kdyby se čistě hypoteticky změnil režim, jako že se nikdy nezmění, tak tenhle chlap si už ani neškrtne, že? Ho hóóó!!!

První číslo polepšený Harmonie vyšlo prázdný. Přesně tak. Koupili jste si časopis a nic v něm nebylo. Bílý stránky. Tyvole, říkal jsem si, to už je pořádná avantgarda. Kam se sere Swingová divize se svým minimalismem.

Druhý číslo zaplnil projev Ždanovského k národu. „Soudruzi! Občané! Jeden zaprděný škůdce mne potkal v antikvariátu, strhané rysy jeho napovídajíce, že v alkoholových výparech spřádá plány, jak uškodit mé poctivé práci ve prospěch lidu. Vyzval jsem ho, aby nevzdoroval neúprosnému kolu komunistických dějin, aby se neskrýval ve své smrduté ulitě, a přiložil raději ruku ke společnému dílu pro blaho pracujících. Avšak ono individuum zahrabalo se s pomocí svých přisluhovačů do páchnoucí hromady vajglů – výmluvného produktu jeho kavárenského povalečství – a projevilo tak své pohrdání našimi občany, stejně tak jako mohu a musím nyní já projevit své pohrdání vůči této kdysi známé osobě.“

Mám zde snad začít spekulovat, jak bych se byl zachoval já? Co kdyby mi nabídli kupříkladu půl melouna? Jen klid, hochu, to myslim asi nehrozilo.

Čtyři roky poté už vypadala Harmonie přeci jen o trochu líp. Co prosim? Prej že moc ne, jo? Hele nekecejte, vždyť už jsme si tu a tam zas nějaký číslo zkusmo koupili. Polovojenská revoluční jednotka zalezla do pozadí a namísto posmívanejch břídilů se pokoušel dát časopisu kompetentnější ksicht kuriózní člověk s nepravděpodobným jménem Archibald Vokurka. A do toho mi zavolal Záhvizďák.

„Jiří, kamarádim s asistentkou Archibalda Vokurky. Nechtěl bys napsat nějakej článek do Harmonie?“ Tak tohle ať mi nedělá. Proč mě pokouší? Mám se pokřižovat a zvolat, ať odstoupí? „Hele, to neni jen tak. Musim si to rozmyslet.“ O jedný věci nebylo pochyb: pokud to udělám, tak ne pod svým jménem. Fikaný, ne?

Několik dní jsem chodil do Hudební knihovny pročítat Daunbíty, o čem by bylo nejzajímavější napsat. Hodně jsem uvažoval o Dave Vekslovi – začínal se ve Státech prosazovat, a kdybych to toho zabudoval tu šťavnatou scénku z Partesu… ha ha, to by asi tak prošlo, to určitě. A tak jsem zkompiloval z mnoha čísel dlouhej článek o známým newyorským ságošovi. Brácha trumpeťák ho vyhnal z rodiny za to, že zdrhnul od jazzu k bigbítu. Plno věcí jsem si přimyslel, zejména všelijaký psychologický interpretace, ale co by člověk neudělal, aby dodal článku na zajímavosti, na tom neni nic špatnýho.

Archibald Vokurka si po telefonu poručil, ať mu článek večer přivezu do vily za Újezdem. Jen tak tak jsem stihnul noční vlak na Kolín. Vokurkovu vilu jsem hledal za Újezdem dobře půl hodiny, ocitl jsem se totiž v jakýsi kolonii prominentů a baráky zde byly bez čísel. Štěstí, že šel Vokurka zrovna do garáže. „Co tady děláte?“ zachrchlalo to dýchavičně z útrob jeho mohutnýho těla, mezitim totiž zapomněl, že mám přijet. „Aha, výborně, výborně,“ vzpomněl

si. „Poďte dál," vedl mě modernisticky řešeným schodištěm z garáže do obytný jídelny, to jsem teda čuměl, jaký maj některý lidi domy. „Tady si chvíli listujte v životopisech jazzmanů," strčil mi do ruky tlustou anglickou knihu, „a já si zatim půjdu přečíst do pracovny váš příspěvek."

„Beru. Rozhodně to beru," přihrnul se za malou chvíli, „přečet jsem jen kousek, ale to mi stačí. Ten váš styl… poslyšte, víte, co mi to připomíná?" Z nějakýho důvodu jsem uhodl, co řekne. „Timhle způsobem se psávalo v Bulletinech Swingový divize." Byl to mimořádně smíšenej pocit. Měl bych bejt asi polichocenej. Jenže Swingová divize seděla ve vazbě a Bulletin už nikdy žádnej nevyjde. Jak by se dalo dopátrat významu týhle situace? Nějakej nýmand píše do pokurvený Harmonie ve stylu Bulletinu. Utěšoval jsem se, že Vokurka to myslí s jazzem dobře, to bylo vidět: poučoval mě o bebopu, jeho znalosti byly sice evidentně načtený z encyklopedie a párkrát se vysloveně splet, ale snažil se – a nechybělo mu nadšení. Za chvíli už běžel pustit mi z vinylu nějaký monkovky.

Monice jsem vyprávěl hlavně o luxusu Vokurkova obydlí: „Tam by se šukalo," utrousil jsem a vzápětí ve mně hrklo – u ní člověk nikdy nevěděl. Co když byl podmiňovací způsob ne zrovna na místě? Reálie jejího rodnýho Újezda jsem prakticky neznal. „Tam v tý kolonii žijou pěkný pracháči, bydlí tam i jeden spolužák," pravila neutrálně. „Ale větší sranda je za lesem na zámku v Kozodojích. Ústřední výbor Strany si tam vozí na mrdání televizní herečky a zpěvačky." „To neni možný!" „Jak, neni možný. Je jim vidět přes ohradu. To ti tady potvrdí každej." „A který například? Cože? Fakt jo? A ta taky??? Ne… A *tahle*… tyvole to je teda hustý…"